

“отмъщеніе.„ Смертъж, оружіето, пламацытѣ въртятъ ся наоколоми и ма заплашватъ. Азъ виждамъ Кресфонтъ, който облятъ въ кръвитоси обърнася къмто мене и ма поздрави за послѣденъ пѣтъ като ма стисна въ обятіята си. Азъ виждамъ още злощастнытѣ тия сынове, които осъдени на смъртъ лѣжяха мъртвы връхъ гърдитѣ на бащаси. Уви! напусто си вдигаха отслабналитѣ рѣчицы за да търсятъ помощъ, нѣ и отъ тѣхъ неможя да ся отърве никой освѣнъ Ежистъ когото и азъ незнамъ още живъ ли е. Нѣ, о Боже! ако си го спазиль до сега бди отгорему и нѣка Нарбасъ ми го върне отъ дѣното на тия пустины дѣто той ся скита стана толкозъ години, нѣками го той върне за да постъжи въ рѣдѣтъ на прѣдѣдитѣ си.

Ето петнадесетъ години стана отъ какъ жалостно търня неговото отсъствіе и моите мъкы. Нѣка слѣдователно ся той върне и Имперіята е негова.

Явленіе. II

Горнитѣ Евриклесъ.

Мерона. — (на Евриклесъ) Евриклесъ дѣ е Нарбасъ и сынъ ми?

Евриклесъ. — Всичкытѣ трудовѣ, всичкытѣ грижи бѣха напусто, наврѣдъ ходихме, Гос-